

Матейкав КАЗУС
И У

КАЗУС

Тодоров бил регистриран като едноличен търговец с наименование ЕТ „Аутотранс“ по ф.д.№ .... г. на окръжен съд гр.В. и с основен предмет на дейност – спедиторска и транспортна дейност.

Тодоров и Марков се познавали добре и през 1999 г. решили да развият съвместна дейност.

На 22.01.1999 г. Тодоров в качеството си на представляващ ЕТ „Аутотранс“ и като пълномощник на съпругата си продал на Марков товарен автомобил – влекач „Мерцедес“ с товарно ремарке общо за сумата в размер на 1 080 000 лв. /неденоминирани/, които Тодоров получил от Марков при подписване на договора.

На 10.08.2001 г. Тодоров отново в качеството си на представляващ ЕТ „Аутотранс“ и като пълномощник на съпругата си продал на Марков товарен автомобил – влекач „Ман“ с товарно ремарке общо за сумата в размер на 1 050 лв., които Тодоров получил от Марков при подписване на договора.

Подписите на страните по договорите били нотариално удостоверени.

Марков не декларирал двата товарни автомобили и двете товарни ремаркета пред органите на КАТ, според изискванията на чл.145 ЗДВП. Не ги декларирал и пред органите на местно самоуправление /с оглед заплащането на дължимите данъци/.

Марков оставил двата товарни автомобили и двете ремаркета на Тодоров да ги ползва за осъществяването на съвместната им дейност.

С решение от 04.02.2003 г. по ф.д.№ .... на окръжен съд гр.В. е вписано в търговския регистър при същия съд търговско дружество с ограничена отговорност с наименование „Аутотранс“ ООД с управител Тодоров.

На заседание на общото събрание на съдружниците на „Аутотранс“ ООД, проведено на 10.02.2003 г., било взето решение за приемането по негово искане на нов съдружник - ЕТ „Аутотранс“, представлявано от Тодоров, както и решение за увеличаване на капитала на дружеството. Новоприетият съдружник внесъл увеличението на капитала като непарична вноска, включваща движими и недвижими вещи, измежду които и двата товарни автомобили и двете товарни ремаркета, предмет на двата договори за продажба, посочени по-горе.

С решение от 28.02.2003 г. по ф.д.№ ... г. на окръжен съд гр.В. били вписани промени по партидата на „Аутотранс“ ООД, гр.В. в регистъра на търговските дружества, а именно: приемането на нов съдружник ЕТ „Аутотранс“, представлявано от Тодоров и увеличаване на капитала чрез непарична /апортна/ вноска.

Впоследствие двата товарни автомобили и двете товарни ремаркета били регистрирани в КАТ на името на „Аутотранс“ ООД, гр.В.

Пазарната стойност на процесните МПС към 28.02.2003 г. общо възлиза на 90 790 лв.

Съдружната дейност между Тодоров и Марков се е основавала на устни уговорки и на доверие. В края на 2003 г. Марков се усъмнил в добросъвестността на Тодоров и поискал да му върне автомобилите, което Тодоров не сторил. Тогава Марков узнал за апортирането им в имуществото на „Аутотранс“ ООД, гр.В.

На 04.12.2003 г. Марков подал сигнал пред полицейските органи.

По случая е образувано досъдебно производство.

Досъдебното производство е предявено на обвиняемия и пострадалия.

В съдебното производство пред първоинстанционния съд пострадалият предявил срещу подсъдимия граждански иск за сумата в размер на 165 430 лв., претендирана като обезщетение за претърпени от него имуществени вреди. Гражданският иск бил предявен на 20.06.2013 г. и допуснат от първоинстанционния съд за съвместно разглеждане в съдебното производство. Защитникът предявил възражение за погасяване по давност на вземането за обезщетение на имуществени вреди, предявено с гражданския иск.

Подсъдимият е осъждан, както следва: 1. Със споразумение по н.о.х.д.№ 37/09 г. по описа на РС-гр.К, одобрено на 18.02.2009 г., за престъпление по чл.343б, ал.1 НК, извършено на 06.12.2008 г., за което му е наложено наказание пробация с пробационни мерки по чл.42а, ал.1 и ал.2, т.1 и т.2 НК - задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца, като на основание чл.343г НК му е наложено и наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от четири месеца; 2. С присъда, постановена по н.о.х.д.№ 378/11 г. по описа на РС – гр.Б., влязла в сила на 12.12.2011 г., за престъпление по чл.343б, ал.2 НК, извършено на 06.05.2011 г., за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от седем месеца и глоба в размер на 200 лв., като на основание чл.66, ал.1 НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от три години и на основание чл.343г НК му е наложено и наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от осемнадесет месеца.

Подсъдимият е пенсионер, не притежава недвижими имоти, парични влогове и моторни превозни средства.

Минималната работна заплата за страната от 1.01.2003 г. е 110 лв. /Постановление № 1 на МС от 3.01.2003 г./.

ВЪПРОСИ:

1. Квалифицирайте престъпната дейност. Съставете проект на диспозитив на присъда /без да определяте конкретен размер на следващото се наказание/. Аргументирайте приложението на предложената от Вас правна квалификация на деянието.

2. Следва ли да бъде допуснат за разглеждане в съдебното производство предявения граждански иск и ако да - следва ли да бъде уважен и в какъв размер?

3. Има ли основания за определяне на общо наказание на подсъдимия по правилата на чл.25, ал.1 вр. чл.23 НК?
Аргументирайте се.

РЕШЕНИЕ на казуса:

1. Правна квалификация: престъпление по чл. 206, ал. 3, пр.1 вр. ал.1 НК – обсебване в големи размери.

Собственик на вещите, предмет на престъплението – товарен автомобил–влекач „Мерцедес“ с товарно ремарке и товарен автомобил – влекач „Ман“ с товарно ремарке - е Марков. Той е придобил собствеността върху тях въз основа на правни сделки /чл. 77 ЗЗД/ и това са двата договори за продажба от 22.01.1999 г. и от 10.08.2001 г., сключени между него като купувач и Тодоров като продавач. Договорът за продажба е консенсуален и неговият транслативен ефект се поражда от момента на сключването му. Затова е ирелевантно за собствеността обстоятелството, свързано с последващата регистрация на МПС в КАТ и пред местните органи на самоуправление, както и обстоятелството, че след продажбата им вещите са останали в държане на продавача.

Фактическата обстановка сочи, че Марков е предоставил на Тодоров безвъзмездно свои движими вещи за временно ползване със задължението на Тодоров да му ги върне. Така установените фактически положения релевират възникнало между двамата облигационно правоотношение на основание договор за заем за послужване /чл. 243 ЗЗД/, сключен устно, по силата на който Тодоров е владял процесните автомобили, собственост на Марков.

Присвояването на чуждите движими вещи е осъществено от Тодоров чрез апортирането им в патримониума на трето лице – „Аутотранс“ ООД, гр. В. Изпълнителното деяние е осъществено на 28.02.2003 г., когато е извършено вписването на увеличението на капитала на търговското дружество „Аутотранс“ ООД, гр. В. чрез непарична вноска /вписването има транслативно действие и прехвърля вещните права в имуществената сфера на дружеството/.

Престъплението е осъществено и от субективна страна – с пряк умисъл. Прекият умисъл е обективиран в действията на Тодоров, който е съзнавал, че апортираните от него вещи в патримониума на трето лице – търговско дружество - са чужди и разпореждайки се правно с тях, ги е присвоил противозаконно, като е искал настъпването на този резултат.

Юридическото разпореждане на Тодоров с чужди вещи, намиращи се в негова фактическа власт, като със свои, сочи на реализиран от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл. 206, ал. 1 НК, а в случая, с оглед стойността на предмета – 90 790 лв. /надхвърлящ над седемдесет пъти размера на минималната работна заплата за страната към момента на извършване на деянието/, е реализиран квалифицирания състав на престъплението по чл. 206, ал. 3, пр.1, вр. ал.1 НК – обсебване в големи размери /Тълкувателно решение № 1 от 30.10.1998 г. на ВКС по тълк. н. д. № 1/98 г., ОСНК/.

Не са налице материалноправните предпоставки за прилагането на по-тежко квалифицирания състав на престъплението по чл. 206, ал. 4 НК – обсебване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай.

За съставомерността на деянието по чл. 206, ал. 4 НК е необходимо да се установи наличието на двата кумулативно изискуеми критерии – „особено големи размери“ на присвоеното имущество и престъплението да представлява „особено тежък случай“.

В случая първият квалифициран признак е осъществен, тъй като стойността на предмета на престъплението покрива критерия „особено големи размери“ – надхвърля над сто и четиридесет пъти установената в страната минимална работна заплата, но не е осъществен вторият – престъплението да представлява „особено тежък случай“.

Според разпоредбата на чл. 93, т. 8 НК, „особено тежък случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на настъпилите вредни последици и на други отегчаващи обстоятелства разкрива изключително висока степен на обществена опасност на деянието и дееца. Случаят следва да се квалифицира като „особено тежък“, когато деянието по своите обективни свойства надхвърля степента на обществената опасност на обикновените случаи на същото престъпление и едновременно с това е извършено от деец също с висока степен на обществена опасност. В обсега на тази преценка следва да се имат предвид не само особено големия размер на предмета на престъплението, но и вида и размера на причинените вредни последици, начина и средствата за осъществяване на обсебването, подбудите, мотивите, с които е действал извършителят, както и всички други обстоятелства, отнасящи се до деянието и дееца.

Данните за начина на извършване на деянието и за личността на дееца не разкриват по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на това престъпление. В случая обстоятелството, че стойността на предмета на престъплението значително надвишава критерия „особено големи размери“, не е достатъчно, за да обоснове квалифицирания признак „особено тежък случай“.

Налице е противозаконно присвояване на чужди движими вещи, които подсъдимият е държал на правно основание, с което той е осъществил състава на престъплението обсебване в големи размери по чл. 206, ал. 3, пр.1, вр. ал.1 НК.

Наказанието, което следва да се наложи, по вид е лишаване от свобода, независимо дали ще бъде определено при условията на чл.54 или чл.55 НК, тъй като е предвиден най-нисък предел от три години. Следва да се наложи и кумулативно предвиденото наказание по чл.37, ал.1, т.т.6 и 7 НК. В този случай липсва възможност за налагане на факултативно предвиденото наказание конфискация, тъй като не са налице данни за

имущество на подсъдимия, което може да бъде предмет на това наказание /чл.45, ал.1 НК/.

Примерен диспозитив на присъдата: Признава подсъдимия Тодоров за виновен за това, че на 28.02.2003 г. противозаконно е присвоил чужди движими вещи, собственост на Марков, които владееел - товарен автомобил – влекач „Мерцедес” с товарно ремарке и товарен автомобил – влекач „Ман” с товарно ремарке на обща стойност в размер на 90 790 лв., като обсебването е в големи размери – престъпление по чл.206, ал.3, пр.1 вр. ал.1 НК.

2. Предявеният от Марков срещу Тодоров граждански иск е допустим за съвместно разглеждане в съдебното производство, но по същество е неоснователен, тъй като претендираното с него вземане за обезщетение е погасено по давност.

Погасителната давност по чл.110 ЗЗД, с чието изтичане се погасява вземането, предмет на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди, причинени от неправомерно увреждане, е петгодишна. Тя започва да тече от деня на откриването на дееца /чл.114, ал. 3 ЗЗД/, от който момент вземането става изискуемо и длъжникът изпада в забава, съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД. В настоящия случай деецът е известен, поради което давността е започнала да тече от момента на извършване на деликта – 28.02.2003 г. и е изтекла на 28.02.2008 г., а гражданският иск е предявен след изтичането на този срок - на 20.06.2013 г. При това положение предявеното от защитника възражение за изтекла погасителна давност за вземането за обезщетение на имуществени вреди е основателно и само на това основание предявеният срещу подсъдимия иск за обезщетяване на имуществени вреди следва да бъде отхвърлен.

3. Деянито по настоящия казус е извършено преди да е имало влязла в сила присъда по двете осъждания на Тодоров - по н.о.х.д.№ 37/09 г. по описа на РС - гр.К. и по н.о.х.д.№ 378/11 г. по описа на РС – гр.Б.

Престъплението, за което Тодоров е осъден по н.о.х.д. № 378/11 г. по описа на РС – гр. Б., е извършено, след като е бил осъден по н.о.х.д. № 37/09 г. по описа на РС - гр. К. По отношение на тези две осъждания не са налице основания за прилагането на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК.

В случая по-благоприятен за подсъдимия вариант за групирането на наказанията по двете предходни осъждания с наказанието по настоящия казус се явява този, при който определеното общо наказание обхваща двете наказания лишаване от свобода, а именно наказанието, наложено по настоящия казус и наказанието, наложено по н.о.х.д. № 378/11 г. по описа на РС – гр. Б., а отделно подлежи на изтърпяване по-лекото наказание, наложено по н.о.х.д. № 37/09 г. по описа на РС - гр.К.

Налице са материалноправните предпоставки за прилагането на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 НК за определяне на общо наказание на подсъдимия по настоящия казус и по н.о.х.д. № 378/11 г. по описа на РС – гр. Б., с което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от седем месеца и глоба в размер на 200 лв., като се определи общо наказание „лишаване от свобода” – по-тежкото измежду двете, към което на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 3 НК може да се присъедини и наказанието „глоба”, наложено по н.о.х.д. № 378/11 г. по описа на РС – гр. Б.

На основание чл. 25, ал. 4 НК следва да се реши и въпросът за изпълнението на определеното общо наказание.

Мърби
У

Д. Иванова била вдовица и живеела в къща в с.Дъбравино, област Варна, заедно с единия от синовете си – А.Иванов. Другите ѝ две деца – дъщеря ѝ А.Атанасова и синът ѝ Г.Иванов., живеели отделно. Къщата се състояла само от коридор и една обитаема стая. Имало и друга недостроена стая, в която стоял сандък с инструменти.

Известно време А.Иванов живеел и работел в чужбина заедно със семейството си, но в последствие те се разделили и той се завърнал при майка си. С обяснението, че работи и няма време за това, той настоявал майка му да му търси жена, като често ѝ се карал и сърдел, че не успява, дори на няколко пъти заплашил, че ще я убие. Д. Иванова, която сериозно се опасявала за живота си, споделила своите страхове с дъщеря си.

На 26.07.2014 г., около 10:00 ч., Д.Иванова отишла до своята къща да даде една тава на дъщеря си А.Атанасова, но трябвало да наготви на сина си А.Иванов като обещала, че след това отново ще се върне при останалите в дома на дъщеря си. А.Иванов запитал майка си къде се е губила, а тя го изгледала "накриво" и му отвърнала с думите: "беля да те удари". Влезли в коридора на къщата, а тя клекнала и започнала да плаче, дори си ударила главата в стената. А.Иванов ѝ казал, че е луда и я попитал какво е станало. Тя на свой ред го запитала защо не е помогнал на сестра си за ремонта, на което той отговорил, че и на него никой не помага, включително и тя, като не му е намерила жена. Тогава майка му го напсувала, което той приел като шега и започнал да се смее. А.Иванов влязъл в стаята за цигарите си, а майка му го последвала. Държала кухненски нож, с който щяла да обработва продукти за готвене. Ножът бил с черна пластмасова дръжка, дълъг 31 см, от които 19 см острие, което в най-широката си част било 26 мм. Той продължавал да се смее и тя го ударила с дръжката на ножа по гърба. А.Иванов се обърнал и грабнал ножа с дясна ръка.

Д. Иванова тръгнала по посока на коридора, но когато се обърнала с гръб към него, той я хванал за косата с лявата си ръка, при което главата ѝ се наклонила, и нанесъл голяма порезна рана по предната част на шията, прекарвайки острието от лявата до дясната част. След това ѝ нанесъл още три е прободно-порезни рани в лявата част на шията. Тялото на Д.Иванова се свлякло на пода. Като видял бликащата кръв и кръвта по ножа, А.Иванов разбрал, че майка му е мъртва, изплашил се, оставил ножа на мивката и излязъл на двора, но навън имало много хора и той се върнал обратно. Преместил тялото в коридора, измил се, запалил цигара.

След като си допушил цигарата, А.Иванов отнесъл безжизненото тяло на майка си в недовършената стая, извадил всичко от сандъка и го сложил вътре. След това запалил една дреха и я хвърлил върху мъртвата. Тялото започнало да гори, образувал се много пушек и подсъдимият се изплашил, че ще бъде разкрит, за това взел леген с вода и го изсипал върху горящото тяло, после го покрил с килимите от къщата. Затворил капака на сандъка и поставил върху него дюшек. След обмисляне взел решение да изхвърли тялото на майка си в река Камчия

през нощта, като се надявал то да не бъде намерено и извършеното от него, да не бъде разкрито.

Към 19:30 ч. другият син на Д.Иванова отишъл в къщата на майка си, където заварил само брат си А.Иванов. Последният му казал, че тя от сутринта е излязла в селото. Д.Иванов влязъл в недовършената стая, видял скрина с дюшека върху него, отворил и разровил килимите, при което открил обгорения труп на майка си.

Аутопсията установила, че смъртта на Д. Иванова е причинена от въздушна емболия – навлизане на въздух през прерязания голям венозен съд - дясната яремна вена и острата кръвоизливна анемия, обусловена от пълното прерязване на лявата сънна артерия. Послесмъртно получените изгаряния били I-III степен.

Спрямо подсъдимия е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 27.04.2014г.

Съдебното производство е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие по глава XXVII от НПК, при условията на чл.371, т.2 от НПК, като съдът е постановил определение по чл.372, ал.4 от НПК. Като граждански ищци и частни обвинители са били конституирани А.Атанасова, Г.Иванов и П.Тодоров/брат на Д.Иванова/, които изразили своето несъгласие делото да бъде разглеждано по реда на съкратеното съдебно следствие. При проведения разпит А.Иванов обяснил с подробности за извършеното от него и изразил своето съжаление за това, което е направил с майка си. По искане на защитника на А.Иванов е разпитан В. Петров за установяване на обстоятелството, че А.Иванов не е палил тялото на майка си. Тъй като бил осъждан многократно за тежки престъпления, съставът на съд преценил, че адекватно на извършеното се явява наказанието „доживотен затвор“.

ВЪПРОСИ:

1. Да се посочи каква е правната квалификация на извършеното деяние. Аргументирайте се.
2. Съставете диспозитив на проект за присъда. По какъв ред следва да се определи наказанието.
3. Допуснато ли е процесуално нарушение в съдебното производство пред първоинстанционния съд? Аргументирайте отговора си.

Божилов, Цветанов и Георгиев били познати. Между Божилов, в качеството му на управител на „Мултимебел“ ООД, и Антонов като представител на „Джи енд Ви Инвестмънт“ ООД бил сключен договор за изграждане и монтиране на охранителна система в цех, собственост на първото дружество. Антонов като представител на фирмата - изпълнител се задължавал да извърши договорената услуга и да инсталира продукта в цеха, а Божилов - да заплати договорената цена (от около 20 000 щ.д.) от името на търговското дружество - съконтрагент. Договорът бил сключен с посредничеството на Георгиев, който се познавал както с Божилов, така и с Антонов. Договорено било плащането да се извърши на два етапа - половината от сумата да се изплати авансово при сключването на договора, а второто плащане да се осъществи след приключване на изпълнението, като двете плащания били договорени да се осъществят по банков път. В тази връзка фирмата - изпълнител изготвила и представила на възложителя детайлна оферта в писмен вид за одобрение и извършване на първото плащане.

След получаване на офертата от изпълнителя, Божилов инициирал съвместна среща между него и Георгиев и Цветанов. На тази среща, по идея на Божилов, между тримата се постигнало съгласие за отнемане на паричната сума от Антонов, представляваща първото плащане по договора. Замисълът на Божилов бил да си вземе обратно парите с помощта на Георгиев след предаването им на Антонов, като самото отнемане да се извърши от Цветанов. Според плана на Божилов това трябвало да се осъществи в срок до три дни от предаването на сумата.

В изпълнение на решението, на 08.05.2006 г. Божилов се свързал с Георгиев по телефона, като му обяснил, че на следващия ден ще му предаде част от паричната сума по договора и след като Георгиев я връчи на Антонов, на свой ред Цветанов ще я вземе, като го уверил, че никой няма да пострада. Участието на Цветанов било уговорено да се състои във вземането на парите от Антонов или непосредствено след предаването на сумата пари, или след това.

На следващия ден - 09.05.2006 г. Божилов организирил отново среща с Георгиев и Цветанов, като тогава предал на Георгиев парична сума от 24 000 лв., която Георгиев трябвало да предаде на Антонов същата вечер. На тази среща Георгиев разговарял по телефона с Антонов, с когото се уговорили да се срещнат в близост до жилището на Георгиев на същия ден. След проведения телефонен разговор Божилов отново потвърдил пред двамата, че след предаването на Антонов на паричната сума от 24 000 лв., последната ще бъде взета от Цветанов в зависимост от създалата се ситуация, като не било уточнено кога точно, откъде и при какви обстоятелства.

Антонов, който бил на служебно пътуване извън гр. София, при връщането си в града около 22.45 ч. на 09.05.2006 г. се обадил по телефона на Георгиев, за да се срещнат. Антонов паркирал служебния л.а. в близост до жилището на Георгиев (бл. 18 в ж.к. „Зона Б 5“), а последният излязъл от дома си и настоял Антонов да го придружи до неговото МПС, където да разговарят. Антонов се съгласил и двамата се отправили към л.а. „Мерцедес“, паркиран на паркинга пред блока. В близост до жилището на Георгиев чакал Цветанов, който знаел за часа на срещата между Георгиев и Антонов. В автомобила Георгиев седнал на шофьорското място, а Антонов – на седалката до него; след това, неочаквано за Антонов, Георгиев извадил плика с пари (съдържащ сумата от 24 000 лв.) и му ги предал като плащане по договора с Божилов. Антонов останал учуден от поведението на Георгиев (не очаквал плащането да се извърши в брой и на такава необичайно място, както и относно по-големия размер на дължимата авансово сума), но започнал да брой парите. В този момент вратата на автомобила от страната на

Антонов била отворена от Цветанов, който бил с поставена маска на главата и държал в ръка предмет с форма на пистолет. Цветанов извикал към седящите в автомобила да му предадат телефоните и парите, като едновременно с това нанесъл с държания от него предмет няколко удара в областта на главата на Антонов. При нападението Антонов хвърлил част от парите (в размер на 5600 лв.) под седалката на автомобила, след което, от силата на нанесените му удари, за кратко изгубил съзнание. Цветанов взел останалата част от парите и избягал.

Антонов бил приет в I Градска болница, където му била оказана медицинска помощ. Там Божилов, който разбрал за случилото се от проведен телефонен разговор с Георгиев, и след среща с него, върнал на Антонов намерената в автомобила на Георгиев сума от 5 600лв.

В резултат на нанесените му от Цветанов удари Антонов получил следните наранявания: контузия в областта на лявата орбита, на лявата очна ябълка, кръвоизлив зад последната, разкъсване на склерата на лявото око и разкъсноконтузна рана в областта на външния ушен канал на дясното ухо. В резултат от уврежданията функцията на лявото око на Антонов била загубена напълно. Била поставена леща в лявото око, чието предназначение било само естетическо.

Цветанов бил осъждан с протоколно определение по НОХД № 8242/03 г. на СРС, влязло в сила на 05.10.2004 г. за престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 НК, извършено на 07.11.2003 г., на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца при общ режим; с протоколно определение по НОХД № 3634/04 г. на СРС, влязло в сила на 09.05.2005 г. за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 2 НК, извършено на 09.08.2004 г., на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 месеца при първоначален общ режим и с протоколно определение на СРС по НОХД № 11518/03г., влязло в сила на 10.11.2004 г. за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 5, вр. чл. 194, ал. 1 НК, извършено на 03.09.2003 г., на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца при първоначален общ режим.

Минималната работна заплата за страната през 2006г. била в размер на 160 лв.

В съдебно заседание, преди даване ход на съдебно следствие, искания за конституиране в качеството на частни обвинители и граждански ищци направили: 1. Божилов - срещу Цветанов за сумата от 18 400 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди; 2. Антонов – срещу Божилов, Георгиев и Цветанов за солидарното им осъждане за сумата от 50 000лв., представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди (болки и страдания) от нараняванията.

Въпроси:

1. Извършено ли е престъпление/я и от кои лица.

Квалифицирайте деянието/деянията и изложете съображения за избраната квалификация, като съставите проект за присъда (при осъдителна - без да определяте конкретен размер на следващото се по вид наказание).

2. Допустимо ли е съдебното производство за престъплението/ята да бъде разгледано по някоя от диференцираните процедури, предвидени в НПК, и при какви условия.
3. Притежават ли процесуална легитимация да участват в съдебната фаза в качеството на страни посочените лица, направили искания за това и защо. Произнесете се по направените искания за участие в качеството на частни обвинители и граждански ищци.